

איכתביק לציפי

קרוב לליבך ומחשבותיך. אולי תעזור לי למצוא ולגלות את עצמי. כי אני מרגישה כמו על פרשת-דרכים.
מה יש לדבר? אחת העם.

צחוק, צחוק

ולו רק כדי שלא תהיה לכם להרגשה שכולם נסעו לחייל ורק אתם נשארם כאן. אני מוכרחה להביא גם משהו מקר מ, כמו (3/79) למשל, שהוא ל-דעתי אכסמפלר אמיתי.

האמיני מציע דפים, אשה. עם זוג עמודים בכל דף, שאפשר לעלעל עמוד ועוד עמוד, דף אחר דף. גם לא בצל, בננה או תפוח, שמקלפים כדי להגיע לתוכן. רק בגדים בצבעים כהים, כריכה קשה וחומת-אדי שות מעושה, שנבנתה בעמל שנים סביב חיי.

האמנתי; בגדו — לא הבנתי; פגעו — בכיתי. והרשימה צוד ארוכה. עשרים וחמש שנים חלפו מרגע צאתי לעולם, והי חומה מסביבי גדלה והתעבה ללא חלונות ומשקופים: התעבות שנגזרו, רצונות שנרמסו, אש-ליות שהתנספו וריגשות-אהבה, חיבה, ידידות שקורעו לגורים בידי נשים לא-נכונות. עבורי...
זמן חולף מקהה כאבים. חר מה לוחצת על לב בשירידם, מבעיית החלומות ילד שבגר טרם זמנו, מכבידה, מתעייפת, נסדקת, כעת, את רק צריכה לשלוח מיכתב בן שתי אחריות כדי לנפצה לרסיסים ולקבלני רעב לאהבה. האם תכתבי בו: כן?

כאשר קרא בעצמו מה שכתב, זה נשמע לו בכייני, או הוא טרח להוסיף שהוא יודע גם לצחוק, ובקול רם, צחוק אמיתי עם כל הלב. ועל זה נאמר: צחוק, צחוק...

אחת שהיא שתיים

(4/79) היא שתיים, כך היא טוענת.
"לא, לא, לא סכיופופניה. פשוט יש בי צדדים והיפוכם: מצד אחד מפעמת בי רוח-הר-פתקה המניעה אותי למעשים מטורפים באמת, ומצד שני קר רה שאני נתפסת לשמרנות, או הבת להיות לבד עם עצמי, אך לעיתים לא מסוגלת בלי חבר'ה מסביב. רגישות לדקויות למול אדישות כללית.

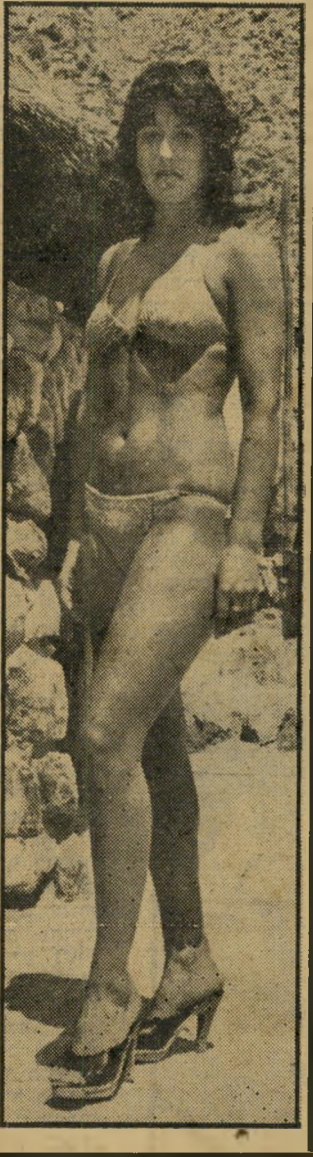
אבל בתוך כל האבלאאן הזה, שני דברים מוחלטים: כנות, וכוח-יצירה. על אף כל הדברים הנ"ל מסתדרת מצויין עם עצמי, ועם אנשים שאני אוהבת. אבל בעיית אחרת יש לי: רוצה לתת המון מכל הדי מיטען שבתוכי לאחרים, ולא תמיד מוצאת את האנשים הרואים לכן. לכן, מי שרוצה לנסות, מובטח לו שאני מחכה. אה, כן! בת 18.
כאילו שנתנו לה יותר.

נערת השבוע

זוכרים איך היינו שרים ב' תנועת-הנוער: "צבעונים, אחי נר צבעונים, בכל אשמה החב' רה...?" ואף פעם לא ידעתי מה זה בדיוק "צבעונים" עד שפגשתי את ורד ציבעון. עכ' שיו אני יודעת.

ורד בת ה'21, שהיא אחד הדברים החטובים ביותר המהל' כיום או מרחפים בארץ היא ב' מקצועה מורה לחינוך גופני, בוגרת מכון וינגייט. ואם אמר' תי "מרחפים" זאת לא היתה טעות. כי יותר מאשר על החוף אפשר לראות אותה מרחפת, אם על פני מגלשי סקי-המים או באוויר, כשהיא רתומה ל' מצנח הנמשך עלידי סירת' מירון.

אבל מה שמיוחד את ורד יותר מהמראה הוא דווקא עי' סוקה. ורד היא סורגת. כש' החלו החברות להתפעל היא הפכה זאת למקצוע וכיום היא אחת הסורגות המפורסמות ב' ארץ. מוצריה נמכרים בבוטיק' קים ואף מיועדים לייצוא. ומי שרוצה לראות דוגמא שיסתכל עליה. הביקיני המוחבה הצמוד אליה הוא מעשה ידיה להתפאר.

מיכתב פרס

מי מפחד מדוברמנים?

הפעם שניים. בלי כל קשר ביניהם. קצרים. אבל כמו שאני אוהבת.
קחו, למשל, את (10/79):
"עכשיו חצות וחשיעמום אוכל אותי לאט ובתיאבון. כבר כימעט הכל קראתי, שמעתי, ניגנתי. נכון שיש לי מה ללמוד, אבל עכשיו חצות, לא!! ובדרך-כלל מה עושים בחצות אתם יודעים. אם כן, אז בבקשה ספרו לי.
"עד אז אני יושבת פה לבד. לא לגמרי לבד. יש אתי שני כלבים גברתיים, דוברמנים מאולפים להפליא, ששומרים עלי פן ישים עלי גבר יפה עין, שלא לדבר על יד.
"מישהו מוכן לנסות לשים עין עלי? רק עין קטנה. לא חשוב הצבע, רק שתהיה עין חכמה וטובה. וכדי שלא תחשבו שלא כדאי: בת 21 וחצי. כמובן סטודנטית. גובה: 163 ס"מ, מישקל 55 ק"ג, שיער חום ארוך ועיניים ירוקות."
אז מה עוד צריך בחיים?

(11/79) לעומת זאת, הוא "קצין בצנחנים, בן 21, מדבר בודדת, לעיתים בצרורות — אך תמיד קולע למטרה. חושב לא רק 'דרך הרגליים' (למרות שעדיין בסדיר) ו לא מבטיח לענות לכל כותבת. למה לא?" "כי מי שמבטיח תשובה לכל כותבת הוא שקרן, או לא בררן ממדרגה ראשונה, וזה לא-כיליך מתאים לי.

"אענה לך אם את בחורה לעניין, עם ראש על הכתפיים, ויאל יישיק שזה יהיה גם ראש יפה; אם את בעלת יכולת לפתח שיחה על כל נושא שבעולם ואם את קיבוצניקית — אז זה בכלל נהדר."
הוא רצה שאעניק לו "מיספר מחץ". את תעשי את זה כבר שבילי.

מיכתב-פרס מזכה את שולחיו בשייחנים: חבילת מוצרי-יופי של חברת-התמרוקים הדס, בשווי של 200 ל"י. הפרסים נשלחים לזוכים בדואר.

רוך מז ההפקר

מרגישה איוו התחייבות ל' צה"ל, ולכן משרדת את קריי' אתו הטלגרפית של (5/79):
"משרת אני אי-שם בסיני. מקום שבו השמש מחממת את הגוף אבל גופי נשאר עדיין קר אחרי שידע הרבה-הרבה חום ואהבה. קורא אני לכל הבחורות בנות 18-21. הנאות והנזמדות, ר' בייחוד לאלה היודעות להעניק חום ואהבה: כיתבו, כי לבטח לא תתאכזבו. אני חייל בן 20 וחצי היודע להעניק אהבה ר' רוי. מבקש: אל תפקירוני!"
עמוד נוח!

הגבר המושלם

אם אתה אינטלקטואל (רצוי אקדמאי), נאה, גבוה, בגילים שבין 25-28 שנה, שאפתני, בעל חוש-הומור ורומנטי, (6/79) בטוחה שהיא הרצפט שהרופא רשם עבורך.

"נכון." היא מודה. "מה לעי' שות שאני שאפתנית. אבל אני כבר בת 20 שנה, ממש זקנה. ועוד יותר גרוע מזה, עד היום לא מצאתי את האדם שאהבתי. כי נספרי-חלומותי חייב להיות בעל הרבה מעלות, ועדיין לא מצאתי מישהו עם כל המעלות האלה יחד. התייאשתי לחפשו לבד, לכן אני פונה אלייך ש' תבואי לעזרתי. לא איכפת לי באיזה מקום נמצא אבירי-הלור' מותי, בארץ או בחו"ל, העיקר שיימצא."
אם תרשי לי, יקירתי, שאלה קטנה אחת: אם אמצא כבר אחד כזה, או למה את סבורה שאשלח אותו אלייך? מה יש, אני צולעת או גיבנת?!

ד"ש מחאן-יונס

עכשיו, לא תאמינו מי מסת' תר מאחרי (7/79). אבל, תנשמו עמוק, זו אמת. המכתב שקיבלתי ממנו כתוב אנגלית בכתיבה תמה, והוא נער בן 18 המת' גורר ברחוב הים שבחאן-יונס. רצועת עזה. במדור שלי, עד כמה שאני מסוגלת לזכור, זהו המיכתב הראשון של נער ערבי מהשטחים המוחזקים. ואם יש כזה המבקש להתכתב דרך מדור רי עם נערים ונערות ישראלים, או כנראה משהו אצלם כבר זו שם ברצועה.

ובכן, הבחור מבקש להתכתב עם בני כל הגילים, בנושאי סיפורות, תחביבים, מוסיקה, בו' לים וגסיעות. הוא סבור שחיי' לופיי-מיכתבים כאלה יסייעו לשני הצדדים, לו ולכם, להלן את "נקודות-ההשקפה המנוגדות שלנו". ואם זה לא פתח לתחי' לת ההידברות עם הפלסטינים. אז אני לא יודעת מה כן.
ואני רוצה רק לראות שלא תכתבו לו. עוד אצטרך לעשות את זה בעצמי.

מיכתבים לפירסום במדור זה יש לשלוח לפי הכתובת: מכ' יבם לציפי, ת.ד. 136, תל-אביב. מכתבים למכותבים ב' מדור זה יש לשלוח במעטפה כפולה. על המעטפה החיצונית יש לרשום את הכתובת הנ"ל. על המעטפה הפנימית — מבו' ילית בבול של 50 אגורות — יש לרשום את מיספרו הטידורי של המכתב בלבד. מיכתבים בלתי-מבוטלים לא ישלחו לי' תעודתם.